

Той я мрази. Нали зарадъ нея го уволниха! Пъкъ тя му тъй омръзна съ това постоянно снемане на куфаритѣ по разнитѣ африкански пристанища, дето живѣятъ нейнитѣ прѣснати роднини. Той знае, че я мрази, и все пакъ въ себе си почва да се радва, дето тя го е дочекала.

— Твоятъ параходъ за Бейрутъ заминава въ петъкъ. Днесъ е понедеѣлникъ.

— Това нищо не значи. Да мислимъ сега за себе си, — и тя внимателно го улавя подъ ржка. — Ела оттукъ, имамъ малко работа на Rue Atlantique. Ей тамъ, при оня сарафъ. Почакай ме малко отвънъ.

Паритѣ ѝ сж толкова дребни и нищожни, че сарафътъ отказва да ги смѣни. Тя влиза при втори, и той отказва. Богданъ чака по тротоаритѣ, а Жоржета снове отъ банка въ банка, отъ сарафъ при сарафъ, и все се опитва да размѣни нѣколкото си дребни монети, докато накрай застава печална до своя приятель.

— Нищо не ми даватъ за моитѣ центезимоси.

— Защо ти сж пари — азъ имамъ пари у себе си.

— Но азъ нѣмамъ. Знамъ нѣщо друго, ела съ менъ.

Тя го повежда по странични улички къмъ нѣкакви бродерийни ателиета, дето каточе е идвала и презъ други епохи на своя животъ. Вади отъ ржчната си чанта дантелитѣ, които изплете по пжтя, и ги разкрива предъ критичнитѣ погледи на търговкитѣ. Тя иска точно опредѣлена цена, тя знае, колко струва нейната стока, но търговкитѣ вдигатъ рамене и се подсмиватъ. Жоржета се кара съ тѣхъ, събира дантелитѣ си отъ една и ги носи при друга, а и другата се оплаква отъ застой и криза въ тѣхъ.